

Tacize Maruz Bırakıldığını Beyan Eden

Kadınların Yanındayız!

Son günlerde yazın sektöründeki kadınların maruz bırakıldıkları tacizi sosyal medyada duyurmalarıyla birlikte, erkeklerin diğer pek çok meslekte kadını taciz ettiği vakalar konuşulmaya başlandı. Çoğu sektörde önemli pozisyonları tutan iktidar sahibi erkeklerin, meslek hayatında tutunmaya çalışan, (özellikle genç) kadınlara yönelttikleri cinsel şiddetin çok yaygın olduğunu biliyoruz. Failleri koruyan erkek egemen sistem kadınlar üzerinde işini kaybetme, dışlanma ve etiketlenme baskısı oluşturarak, cinsel şiddet başta olmak üzere cinsiyete dayalı şiddet biçimlerinin dile getirilmesini engellemektedir.

Tüm baskılara rağmen, tacize karşı sesini yükselten kadınların beyanlarının esas olduğunu ve maruz kaldığı tacizi ve şiddeti dile getiren tüm kadınların yanında olduğumuzu duyuruyoruz.

Tacize Maruz Bırakıldığını Beyan Eden Kadınların Yanındayız!

“Kadının beyanı esastır” ilkesi nedir?

Cinsel dokunulmazlığa karşı işlenen suçlardaki sistematik cezasızlık ve yargılama sürecinde kadınlara yaşatılan ikincil mağduriyetlere tepki olarak, kadınlar seslerini yükseltmekte ve özellikle cinsel dokunulmazlığa karşı suçlarda “kadının beyanı esastır” ilkesini savunmaktadır. “Kadının beyanı esastır” ilkesi, ispat yükünün tamamen tersine çevrilmesi ya da hiçbir yargılama yürütmeksizin fail için mahkûmiyet kurulması talebi değildir. “Kadının beyanı esastır” ilkesi ile talep edilen, kadınların özel veya kamusal alandaki cinsel şiddete dair beyan ve anlatılarının ciddiyetle ele alınması, kadınlara acil ve yeterli koruma sağlayarak adli makamlarca tüm kanıtların gecikmeden toplanması ve yargılamanın kadınlara ikincil mağduriyet yaşatabilecek her türlü cinsiyetçi tutum ve davranıştan uzak bir şekilde acilen

tamamlanmasıdır. Cinsel şiddet vakalarında “kadının beyanı esastır” ilkesinin Yargıtay tarafından da kabul gördüğü unutulmamalıdır.

Kadının beyanı neden esastır?

Cinsel dokunulmazlığa karşı işlenen suçlar, tanık veya fiziksel kanıtın az olduğu veya hiç olmadığı suçlardır, çoğunlukla fail ve şiddete maruz bırakılanlar yalnızken işlenir. Bu durum yaşanan cinsel şiddetin ispat edilebilmesini zorlaştırır zira bazı durumlarda tek delil yalnızca kadının olaya ilişkin anlatısıdır. Çoğu zaman kadınlar yaşadıkları cinsel şiddetin adını dahi koymakta zorlanabilirler, bu süreç yıllar alabilir, dolayısıyla cinsel şiddetin beyanı da hemen gerçekleşmeyebilir. Suçların ispatında yaşanan güçlükler, polis, savcı ve hakimlerin cinsiyetçi önyargı ve tutumları da eşlik ettiğinde ortaya sistematik bir cezasızlık çıkmaktadır. Bu cezasızlığın en büyük nedeni, kadınların anlatılarına inanmayarak suçların etkin bir şekilde soruşturulma ve kovuşturulmasını engelleyen cinsiyetçi yargı ve toplumdaki erkek egemen bakış açısıdır.

Maruz kaldıkları şiddeti bildirmeye karar veren kadınlardan, hem yargının her kademesindeki cinsiyetçi önyargılarla mücadele etmeleri hem de cezasızlık olasılığını göze almış olmaları beklenmektedir. Ancak kadınlar yaşadıkları şiddeti her zaman polise bildirecek gücü kendilerinde bulamayabilir, kendilerini utanmış veya yalnız hissedebilir, polis, savcı ve hakimler tarafından suçlanmaktan endişe edebilir ve nihayetinde yıllar süren davaların sonunda failin beraat etmesinden korkuyor olabilirler. Bu durum, şiddete maruz bırakılanları yalnızlaştırmakta, şiddeti konuşamaz hale getirmekte ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğini pekiştirmektedir. Yaşadığımız son süreçte de gördüğümüz üzere, kadınların beyanlarına inanmamak, kadınları başka ajandaların peşinde olmakla suçlamak, itibarsızlaştırmaya çalışmak, kadınları yargı aracılığıyla sindirmeye çalışmak failerin sıklıkla kullandıkları yöntemlerdir.

Ancak biliyoruz ve görüyoruz ki feminist dayanışma heteronormatif, erkek egemen sistemin karşısında gün geçtikçe büyüyor ve cesaretimiz birbirimize güç katıyor. Maruz kaldığı cinsel şiddeti beyan eden kadınlar yalnız değildir.

Yaşasın feminist mücadelemiz!